

רחל / פּרָנָסִים זִים.

בודד בפנתו, בין הרי המולדת, ישב לו, יעלה עשן במקרתו, יזכור
 נשנות, יתעצב למראה עננה וישיש לקראת קרן שמש; לא עמוק הוא, לא
 מקיף, לא מורכב, אך נוסך הוא הלך-נפש יחיד במינו, ואתה תוסה בו, נח
 אצלו, וטוב וקל לך.

ויש בכל אלה משום מקוריות, משום שלמות הדמות של היוצרה, משום
 אמנות מהורה, אשר בכחה יתפוס מקום מסוים בשירה הצרפתית בתימינו.
 אופיית בשביל זים ההקדמה לספר-שיריו הראשון, מתפילת שתירת עד
 תפילת מעריבי; אלי, קראת לי מבין האנשים, הנני, התענית ואהבתי, דברתי
 בקול אשר נתת בנרוני, כתבתי בניבים אשר תורית את אבי ואת אמי, ואשר
 הם תורישום לי, אעברה לי בדרך כחמור מעון משא, המעורר צחוק הילדים
 ומרכין ראשו, אלכה אל אשר תתפון וכאשר תתפון.

זים אינו תובע כלום, כשם שלא יתבעו חיות-השדה ועוף-השמים; נשמתו
 אחות לנשמתם, והוא מלא הכרת אתוה זו, הכרת-האמת האחת המשותפת לכולנו.

